

Dirk heeft drie opa's. Ze wonen allemaal bij elkaar in hetzelfde huis. Dirk heeft natuurlijk ook nog drie oma's. Maar die werden zo gek van de opa's dat ze heel ergens anders zijn gaan wonen. Ver weg. Helemaal aan de overkant van de straat. Deze week mag Dirk bij zijn opa's logeren.

Dirk moet wel gewoon naar school. En die school is nog best ver. Daarom hebben de opa's een fiets voor hem in elkaar gezet. Hij is alleen wel een beetje krakkemikkig.

'Kijk eens, Dirk,' zegt opa Balderik. 'Zie je wat voor een superdeluxe fiets we voor je in elkaar hebben gezet?'

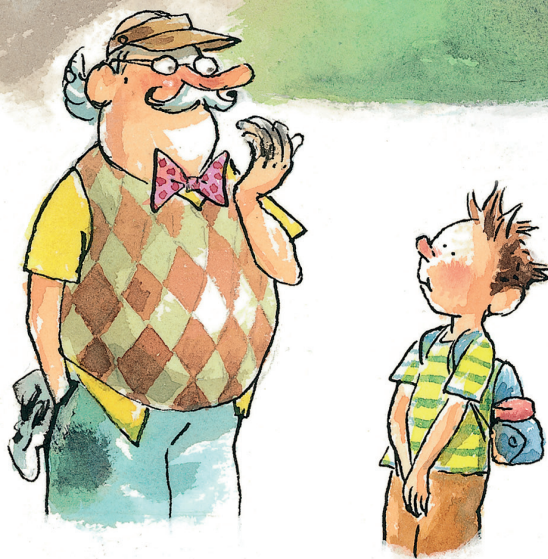
'Dank je wel,' zegt Dirk. 'Maar superdeluxe? De banden zijn zacht, het zadel zit los, het stuur is krom en de wielen staan scheef.'

‘Kom nou toch, Dirk!’ zegt opa Diederik. ‘Ik zou vroeger hartstikke blij geweest zijn met zo’n fiets. Mijn fiets had altijd lekke banden.’

‘Banden? Bánden?’ roept opa Roderik. ‘Jij bofte maar. Mijn fiets hād niet eens banden. Ik reed op een fiets met houten wielen. En het zadel zat altijd los.’

‘Is dat alles?’ zegt opa Balderik. ‘Mijn fiets had vierkante houten wielen, geen zadel en maar één trapper.’

‘Pff, pure luxe,’ zegt opa Diederik. ‘Mijn eerste fiets had niet eens wielen. Ik moest elke dag op de vorken van de fiets naar school hoppen.’

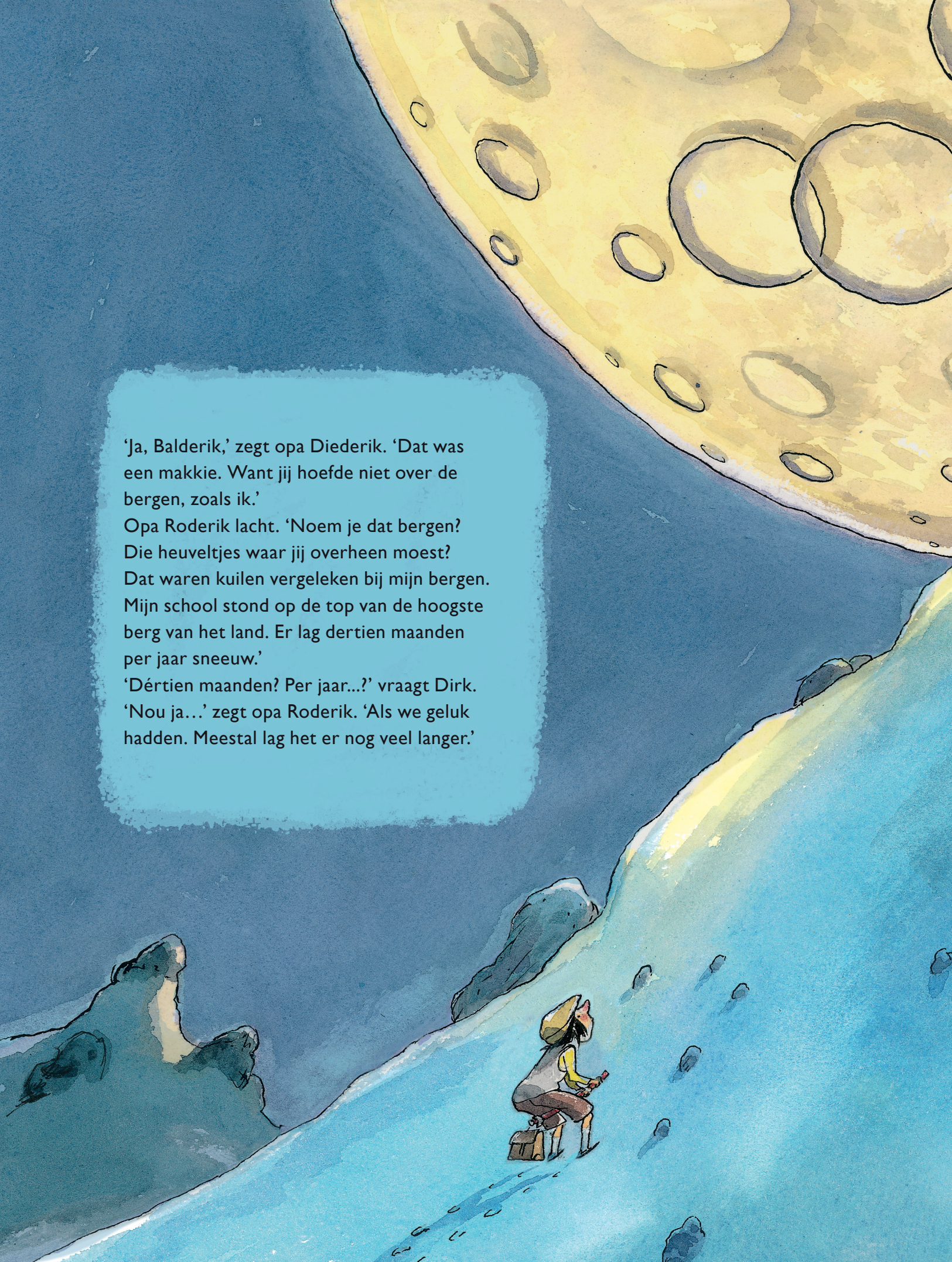

‘Is dat alles? Jij bofte maar,’ zegt opa Roderik. ‘Na een paar maanden ging mijn fiets kapot. Er bleef alleen een roestige stang van over. Op die stang hopte ik naar school. Zo’n dertig kilometer verderop.’
‘Was er geen enkele school dichterbij?’ vraagt Dirk.

‘Dichterbij niet, Dirk,’ zegt opa Balderik.
‘Maar verderweg wel. Ik moest namelijk
véertig kilometer heen en véertig kilometer
terug op één roestig vierkant houten wiel.’

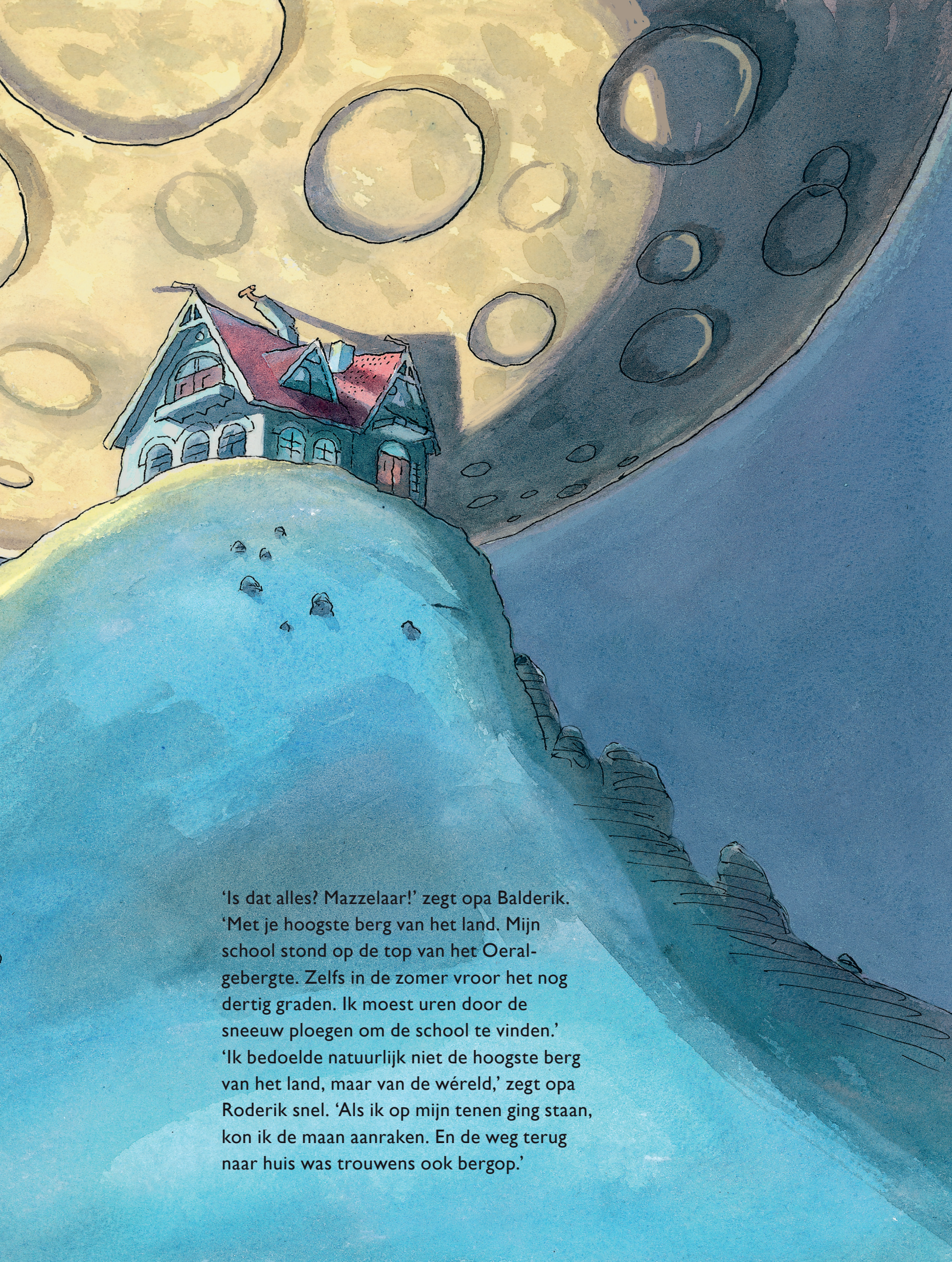

‘Ja, Balderik,’ zegt opa Diederik. ‘Dat was een makkie. Want jij hoefde niet over de bergen, zoals ik.’

Opa Roderik lacht. ‘Noem je dat bergen? Die heuveltjes waar jij overheen moest? Dat waren kuilen vergeleken bij mijn bergen. Mijn school stond op de top van de hoogste berg van het land. Er lag dertien maanden per jaar sneeuw.’

‘Dértien maanden? Per jaar...?’ vraagt Dirk. ‘Nou ja...’ zegt opa Roderik. ‘Als we geluk hadden. Meestal lag het er nog veel langer.’

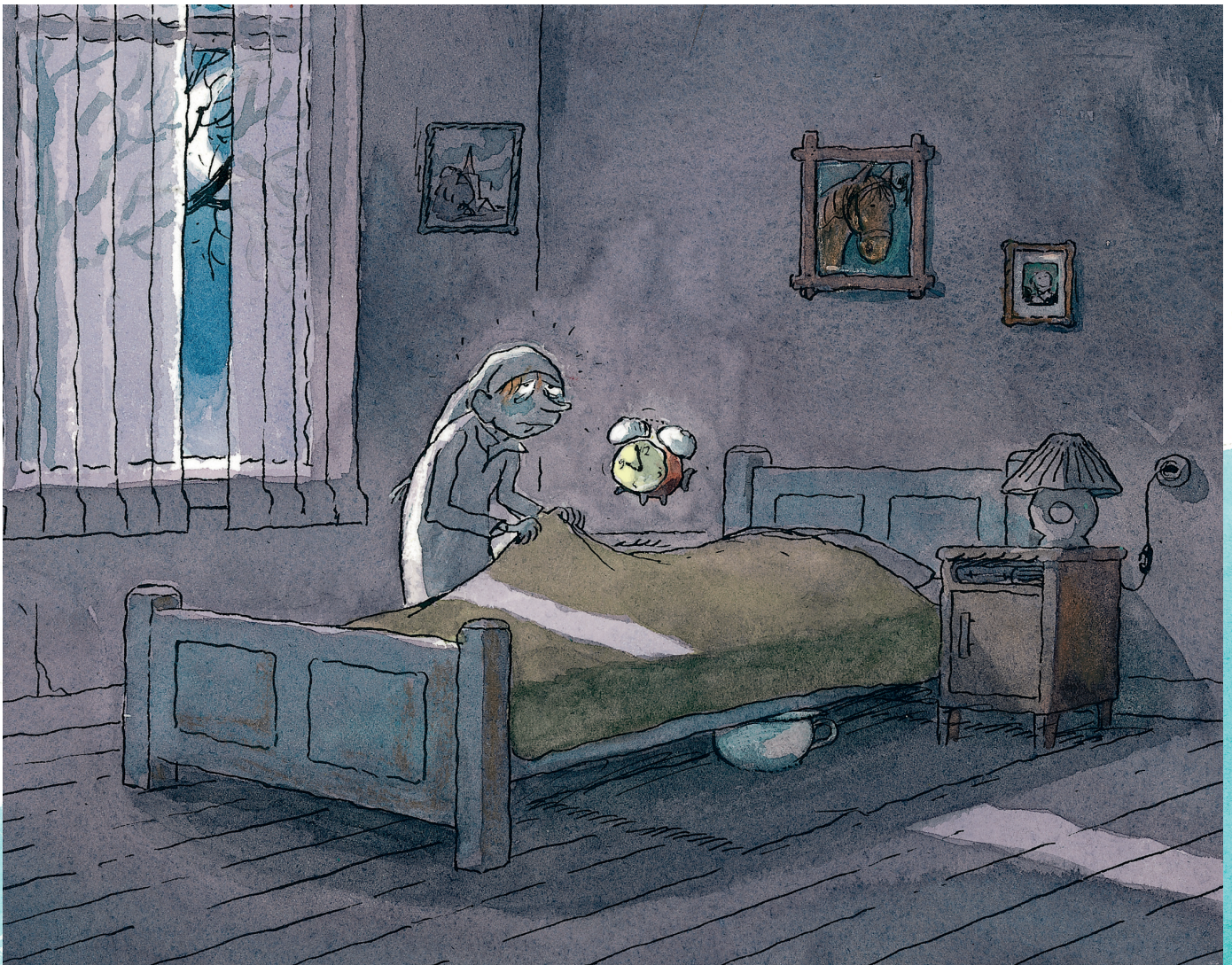

'Is dat alles? Mazzelaar!' zegt opa Balderik.
'Met je hoogste berg van het land. Mijn school stond op de top van het Oeralgebergte. Zelfs in de zomer vroor het nog dertig graden. Ik moest uren door de sneeuw ploegen om de school te vinden.'
'Ik bedoelde natuurlijk niet de hoogste berg van het land, maar van de wéreld,' zegt opa Roderik snel. 'Als ik op mijn tenen ging staan, kon ik de maan aanraken. En de weg terug naar huis was trouwens ook bergop.'

‘Ja, jongen, zo was dat vroeger,’ zegt opa Roderik tegen Dirk.
‘Ik moest elke dag om vijf uur ’s ochtends opstaan. Ik had ook nog een baantje als krantenjongen.’

‘Wat een heerlijk luilekkerleventje!’ roept opa Balderik. ‘Om vijf uur pas! Dat zou voor mij uitslapen zijn. Ik moest om kwart voor twee ’s nachts op. Ik bezorgde de kranten aan de krantenjongens.’

‘Is dat alles?’ zegt opa Diederik. ‘Stelletje slaapkoppen! Ik werkte in de krantenfabriek. Ik moest de avond van tevoren al op. Vlak voordat ik naar bed zou moeten.’

‘Het ergste vond ik de regen soms,’ zegt opa Balderik.

‘Soms?’ vraagt opa Roderik. Opa Balderik schudt zijn hoofd.

‘Het regende bij mij elke dag. Regendruppels zo groot als sinaasappels.’

De andere opa’s zeggen niks.

‘Nou ja, eigenlijk meer als meloenen!’ roept opa Balderik dan maar.

‘Is dat alles?’ vraagt opa Diederik. ‘Dat noemden wij een droge dag! Ik nam altijd een snorkel mee voor onderweg.

En wanneer ik mijn sokken uitwong, was de hele vloer nat.’